

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

L'acció dels nostres governants va dreturerament a establir un ordre perfecte en la nostra reraguarda, que ja massa s'ha ressentit dels efectes de la transmutació viscuda en el curs de la revolució i pel fet de la lluita que sostenim contra el feixisme. Enmig d'aquest desori, l'atenció als serveis públics i primordialment a les necessitats de la guerra feia indispensable aprofitat totes les existències de material de tracció mecànica, i en el compliment d'aquesta exigència no s'hi han regatejat ordres i disposicions, de diversa procedència i amb normes variadíssimes, sens però que els bons propòsits d'adoptar mesures justes es vegessin prou ben interpretats quan hom procedia a la requisada del material. Per això el Ministeri de Defensa Nacional, endut, sens dubte, per l'afany de procurar la normalització de la vida a la nostra reraguarda, ha volgut aclarir certes interpretacions que podien perjudicar la recta aplicació de la llei de requisades de material automòbil. Massa tenim sabut que no ens podem deslliurar de l'egoisme i de les ambicions dels homes, quan no es posen de manifest preferències d'ordre personal, de cara a les amistats. I d'ací ve el perill de què el sacrifici dels uns serveixi per a facilitar uns avantatges a alguns altres que saben donar-se una vida platxerosa, mentre hi ha institucions, que presten serveis rellevants, i es veuen, en canvi, privades de disposar de cotxe. Encara no ha cessat el tràfic per les nostres carreteres, de cotxes de desvagats, amb una marxa vertiginosa per no fer tard a la seva xerimola. S'ha d'acabar amb la requisada feta pels des preocupats; calia que, d'una vegada es digués el criteri que d'aquesta qüestió en tenien les altes esferes. Reconegut el dret del Govern d'utilitzar tots els elements del país, sempre que li siguin necessaris, el ciutadà ha de saber com se'n disposa i a què s'ha d'atendre. No tots els casos es poden tractar justiciarament si no es tenen en compte les circumstàncies que hi concorren. Mai es podia tractar de la mateixa manera, sense caure en una injustícia, el cas de l'obrer que tenia cotxe per a defensar el seu mitjà de vida, com el d'aquell altre posseïdor que el tenia per a recrear-se. I encara podríem discutir altres casos de preferència establerta sobre vehicles d'alguna indústria o comerç que, més que per un treball efectiu, els gandeixen per a excursions.

ALFIL

Hem deixat d'èsser enclusa per a tornar-nos martell

I colpejarem fort, amb tenacitat infrangible, sense donar al repòs una hora de treva

Del «Butlletí Desenal» de la Secció d'Informació de l'Exèrcit de Terra

Ha estat un crític ben conegut per les seves simpaties franquistes, el professional de les armes que segueix la guerra espanyola des de les seves columnes del feixistoide «Daily Mail», el qual ha dit que encara que nosaltres els republicans perdéssim Terol, a causa de la contraofensiva dels rebels, podríem ufanar-nos d'haver guanyat la batalla. I té raó. Hauríem perdut l'actuació tàctica, però en imposar la nostra voluntat a l'adversari i en desfer-li els seus plans, l'obligàvem a reconèixer la nostra superioritat estratègica.

Escrivrem el 9 de gener. Des del 15 de desembre, estem maniobrant l'enemic. I l'enemic, a desgrat seu, amb plor colèric i petar de dents, ens deixa maniobrar. Aquest és el fet. El fet enorme i formidable que assenyalava un canvi fonamental en les perspectives de la lluita. Franco ha de saber, segurament sap, que un general que no imposa les seves concepcions estratègiques al contrari, porta perduda la meitat de la campanya. Els miracles, en la milícia, són raríssims. La guerra és sempre mètode de disciplina, l'ordre i compliment exacte de les consignes. Bé ho aprengueren a costa seva les multituds en armes amb què el poble reemplaçà el sublevat exèrcit regular, des que les primeres topades confuses, on l'entusiasme d'un costat i el desconcert de l'altre actuaren com a factors imponderables i seguiren les accions en camp obert.

I com que els miracles en la milícia són raríssims, Franco, en ésser sorprès en l'entrada a Terol pel nostre inesperat assalt, no pogué ni sabé reaccionar a temps.

¿Què haurà succeït quan apareguin aquests comentaris? La batalla del Baix Aragó pot acabar en una lisi o prolongar-

se indefinidament, a causa de la tenacitat rebel. Amb el seu clima rigid, amb la naturalesa muntanyosa i estèril amb les seves especials característiques de nus de comunicacions porta del litoral llevat, la comarca terolenca i les seves accessòries topogràfiques de Sierra de Albarracín, Sierra Palomera, Montes Universales, etc., ha estat un camp de batalla ideal per a l'Exèrcit de la República.

Ja es poden assenyalat les grans línies del conjunt d'operacions que serà denominat algun dia «la meniobra» de Terol». Primerament, hi hagué una acció brusca, ben preparada dels republicans, que en sis dies sorprengueren, trencaren, isolaren, envoltaren, assetjaren, constituïren un front defensiu contra l'arribada probable de les columnes de socors i entraren a la força a la ciutat. Ja en aquesta primera fase, es registraren algunes reaccions dels facciosos. Desorientats, desconcertats, cregueren en un principi en una finta, en un gran reconeixement ofensiu i solament al cap de setanta-dues hores, almenys, s'adonaren de la gravetat de l'amenaça. Era tard ja. Les seves temptatives per a socórrer els assetjats no tenen èxit. I el problema es simplifica.

Dintre de Terol, que era nostre, quedaven uns milers de soldats i de paisans que, per mitjà de la justa represàlia, conseqüència de disset mesos de crims, no volien rendir-se. Els seus caps, Rey i Barba, rebien avisos d'Aranda per mitjà de la ràdio. Aranda els ordenava que resistíssin. I resistiren, sense pietat per als vells, dones i nens que s'havien endut als seus reduïts i que morien a dotzenes, de fam i de set.

Segona fase. Franco es resol a adoptar